Ч. 224. Четвер 17 (4) жовтня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З делеґаций. — З балканьскої заверухи. — Заключенє італїяньско-турецкого мира.

В австрийскій делеґациї справоздавець дел. Козловский здав справу з войскового буджету. Поручав шанованє релїґійних і національних почувань, а також особистих прикмет рекрутів, тоді також зменшить ся число самоубийств в армії. Домагав ся, щоби при праці не поступати надто строго та щоби для побільшеня рекрутів не асентерувати хорих людий. Дальше просив, щоби войскова управа в своїх домаганях увзглядинила фінанси держави, бо і з войскового становища важна є дбайливість про войскове поготівлє держави. Заявляє, що наша армія вказує поступ. Кожде скріплене армії викликує в горожанах почутє безпеки. В сім дусї справоздавець поручає принятє буджету.

Потім говорили дел. Шумаєр, Бавхінґер і Немец.

Дел. Немец зазначує, що теперішнє положенє на Балкані використує ся, щоби наложити на населенє нові тягари. Се небезпечна демонстрация против мира. Бесїдник іменем чеського пролєтарияту протестує против всяких воєнних намірів.

Дел. Зомер (нім. рад.) зазначує, що лїпша війна ніж оружний мир. Балканьским державам не ходить о реформи, але о територияльні добичі.

Комісия войскова та маринарки угорскої делеґациї відбули спільне засїданє і ухвалили додаткові кредити для войска. Шеф секциї Кработін у заступстві міністра війни заявив, що не правдиві чутки, наче би поробило ся вже замовленя в фабриці Скода на кредит, який має ся тепер ухвалити.

Передвчера відбув ся другий делеґацийний обід у Цісаря. Цісар дуже довго говорив зі спільним мін. скарбу др. Білиньским. Дел. п. Ю. Романчука розпитував Цісар про стан урожаю в повіті, який п. Романчук репрезентує, та висказав жаль, що діють ся там елементарні нещастя. З дел. Стапіньским розмавляв Цісар про соймову виборчу реформу, причім висловив погляд, що прецінь удасть ся довести її до кінця та бажає сїй справі поведеня. Дел. Крамаржа питав ся про становище переговорів і між иншим сказав: „Коли би вже лише ческо нїмецка угода була готова“. Крамарж відповів: Всї старати-мемо ся здійснити угоду“. Також про те саме Цісар питав ся дел. Удржаля: „За кожду ціну мусить осягнути ся користний вислід, бо країна так дуже терпить в теперішних відносинах“.

„Wien Allg. Ztg.“ доносить, що слїдуюча делеґацийна сесия на 1913 рік розпічне ся дня 8 падолиста, а сесия, що буде радити над буджетом 1914 р. пічне ся в марті слїдуючого року.

Положенє на Балкані є нині таке, що Туреччина відкинула всї жаданя балканьских держав і відкликала своїх послів з Білграду, Софії і Атен, що рівнає ся майже виповідженю війни з її сторони. З своєї сторони балканьскі держави мають нині передати Туреччині ультіматум і в пятницю або в суботу перейти до борби. Між тим з обох сторін збирають ся войска на границях. З усїх сторін доносять, що воєнні приготовленя зовсім покінчені.

З чорногорско-турецкого поля війни доносять про дальші побіди Чорногорців. Іменно ґен. Вукотич здобув форт Девітор коло Ґусіньє. В руки Чорногорців дістало ся 4 армати, богато муниції і карабінів, дві хоругви і т. ин. З Подґориці знов доносять, що місто Тузі піддало ся головній чорногорскій армії. Чорногорці полонили цілу залогу вложену з 6 батальонів піхоти, крім того забрали 8 мітрайлєз, 7000 карабінів, великі запаси муниції і поживи. Чорногорці при звуках музики вступили до міста, витані з одушевленем християньским населенєм. Вкінци удало ся Чорногорцям полудневої армії наблизити ся до укріплених турецких становищ на горі Терабош на 1500 метрів. Вчера при приступі на ту гору потерпіли они великі страти.

Як доносить Аґентия Стефанї'ого з Риму,

---

5)

Юнну.

(З фінського — Юані Аго).

(Дальше).

Але в осени кипить вже робота при зелїзници всюди довкола Юннувої хати. Ліс гудить з обох сторін, динамітні вистріли гремлять, удари молотів каменярских роздають ся безнастанно, так само, як накликуванє візників і сьпів вбиваючих палї.

Юннува хата стоїть як раз по середині двох міст і на її місци має бути вибудована велика стация, де будуть сходити ся торговля і комунікация трех повітів. Найблизше окруженє хати має бути викорчуване, поля зрівнані, а всї будинки розібрані і Юнну одержав приказ уступити зі свого мешканя.

Але Юнну не рушає ся зі свого місця і єму навіть не снило ся щось такого робити. Він не хоче знати, що довкола него діє ся. Він всьо виминає, обходить місця, де переводять ся роботи і не хоче нікого знати. Хоч єго о те просили, не хотів продати молока, а тим, що хотіли у него ночувати, відповів, що хата й для него не конче велика.

Ба, навіть вуглярскої буди не хотів нікому відступити. Інжинери кілька разів приказували єму, щоби розібрав свої будинки перед всіми сьвятими, бо инакше зроблять се зелїзничі робітники на єго кошт. Юнну відповідає, що він ані не гадає рушати ся.

Але хата мусить бути на кождий спосіб розібрана, бо шини мають іти якраз через її середину.

— То нехай собі шини ідуть побіч хати!

— То так не йде! Зелїзниця не може обходити кождої хати.

— То нехай би вибрали собі иньше місце, хто казав, що шини мусять туди іти?

Єго мають за дурня і не хотять дальше перечити ся з ним, аж прийде послідний час.

Може бути, що з часом упертий чоловічиско надумає ся.

Але Юннуве огірченє збільшає ся, чим більше шини з обох сторін наближують ся до єго хати. Коли покінчив свої лїтні роботи, почав звозити на подвіре материял на будову, а коли єго питають, що то має значити, відповідає, що ще перед зимою він хоче поставити комору і нову шопу

Інжинери посилають господаря, щоби єго намовив.

— Чи хочете мені заплатити всьо, що коштує зоранє і оброблене поля? — питає розярений Юнну.

— А хтож мене до того примусить?

— Чи уряд гадає, що мені нїчого не належить ся?

— Мені здає ся, що уряд перед тобою не уступить.

— Але що ви собі гадали тоді, коли позволили мені мешкати тут десять лїт без чиншу — а тепер хочете мене викидати з хати.

— Про мене ти міг би тут і двайцять лїт мешкати.

Юнну починає тепер підозрівати трохи й господаря. Єго очи якісь такі непевні і він якось крутить ся, коли з Юнном говорить. Він міг би цілком певно не пустити зелїзниці через своє поле, колиб лише хотів, але він мусів бути в порозуміню з тамтими; він же був все приятелем і сторонником богачів і можних, так як тепер тих інжинирів, є котрими ходить по полях; а й свої коні післав він на роботу до зелїзниці. Але нехай будуть всї против него!

Право було по єго стороні і він хотів на нїм оперти ся. Він їх виполошить, наженє, пімстить ся за всьо.

Чого они прийшли і непокоїли єго, коли він їм нїчого не робив!

Ониж могли обіхати єго хату: Нї, доки він жиє, не дасть їм розібрати будинків.

А деж би они так довго з ним тягали ся, колиб він не мав права. Анї не були би єго так припрошували до роботи, як моглиб з него сьміяти ся.

І здасть ся, що то лиш пуста погроза, що інжинїри велїли єму перед Всїми сьвятими опустити, бо инакше війт був би єго силою звідси вигнав.

вчера о годинї 6-ій вечером підписано в Уші мировий італїяньско-турецкий договор. Факт той має для Туреччини дуже велике значінє, бо розвязує руки її фльотї, котра буде могла свобідно порушати ся і перевозити войска з Азиї до Европи.

Новинки.

Львів, 16 жовтня 1912.

— **Похорон ґр. Станислава Баденї'ого** відбув ся вчера в Радехові при величезнім з'їздї участників. Перший надзвичайний поїзд, зложений з 6 возів сальонових і 10 особових був переповнений. Прибули ним: Великий гофмайстер Є. Е ґр. Холоневский, як заступник Найяснїйшого Пана, дальше Їх Екс. пп. Міністри: внутрішних справ бар. Гайнольд і Длуґош, ВПр. Архієпископи: Більчевский, Шептицкий і Теодорович, Епископи Пельчар, Чехович і кн. Сапіга та митрат о. Ленкевич з численним духовеньством всїх трех обрядів; в заступстві Є. Е. п. Намістника Віцепрезидент Намістництва Ґродзицкий з шефом бюра президияльного Намістництва радником Шультісом, Є. Е пан Маршалок краю ґр Адам Голуховский, презес польского Кола др. Лео, Віцепрезидент кр. Ради шкільної др. Дембовский на чолї депутациї ради шкільної кр., Віцепрезидент кр. Дирекциї скарбу др. Шляхтовский, Прокуратор скарбу др. Енґель, директор зелїзниць Рибіцкий, заступник кр. Маршалка в Видїлї краєвім радник др. Пилят з членами Видїлу краєвого, президент міста Львова Найман з віцепрезидентами, директори Банку краєвого др. Зґурский і др. Мілевский, ректор львівского унїверситету др. Бек з деканами видїлів, дуже богато послів, маршалків рад повітових і множество инших визначних осіб. Прасу представляли делеґация товариства дневникарів польских, зложена з презеса Адама Креховецкого, скарбника Мильского і п. Болеслава Левицкого. Достойники державні прибули в мундурах ґалевих, депутациї численних товариств в одягах польских. В. гофмайстер ґр. Холоневский в товаристві ґр. Станисл. Генрика Баденї'ого, попередженим старостою Концким, поїхав в двірця до палати і зложив родинї кондоленцию. Всї инші участники похорону удали ся до костела, де в чорній домовинї уставлене було тїло. На домовинї виднїв срібний вінець Видїлу краєвого і вінцї від родини. Також перед костелом уставлені були похоронні гостї, між ними величезна депутация урядників Видїлу кр., дїти шкільні і відділи Соколів. Довший час займили відправи похоронні Архієпископів. По винесеню тїла з костела виголосив промову місцевий лат. парох о. Шерф. Відтак рушив похід довкола костела і тїло зложено в підземлю костела. Похорон покінчив ся о год. $1^1/_2$ з полудня.

— **Судова помилка.** Перед трема лїтами судив черновецкий трибунал судиїв присяжних за справу вимордованя жидівскої родини Курців в Медзї (вижницкого повіта). Результат того процесу був такий, що Онуфрія Гнатюка і Митра Ткачука засуджено на смерть через повішене а опісля на досмертну вязницю, Івана Ткачука на 18 лїт тяжкої вязниці, Никифора Гнатюка на 16 лїт, сї всї з Вол. Банилова і Леся Бучука з Лопушної та Миколая Мойсу з Сергіїв на 14 лїт тяжкої вязниці. Аж ось минулого місяця удало ся жандармови вахмайстрови з Лопушни, Онуфриеви Скорейкови вислїдити і приарештувати 11 правдивих убийників родини Курців. Тї бандити вже й признали ся до того страшного дїла і однодушно заявили, що нїхто инший, лиш они брали участь в тім мордї. Цікаво, що до сеї шайки належить один Жид, Фішель Гертлер і один бувший волоский академик, Тодо Опаєць. Крім того призбирав сейже вахмайстер богато ярких доказів, що тих пять невинно засуджених дїйстно не брали участи в мордї Курців. Тепер веде ся в тій справі судове слїдство а в недовгім часї треба сподївати ся вияснення в тій справі і з боку судових кругів. До сего незвичайного викритя правдивих розбишаків прийшло ось так: В р. 1906 — 1909 стационовано жандарма вахмайстра О. Скорейка в Міґові коло Меґи. Однак підчас рабунку Курців був він вже в Лужанах. Він знав засуджених надто добре і був того переконаня, що тї люди не могли того морду поповнити. Припадково перенесено его в цьвітни с. р. до Лопушної. Звідси, будучи в сусїдстві Меґи, мав він найлучшу нагоду слїдити за сею темною справою. Слїдив, шукав, доки не найшов правдивих розбійників. Не легке се було дїло. Тиждень скитав ся горами з своїм жандармом Лукіяном Андрориком, не доїдаючи і не досипляючи а нераз і житем важучи. І хто знає, чи би був труд сих бравих жандармів таким великим успіхом увінчав ся, як би О. Скорейко не знав собі був здобути довіря у населеня.

— **Бойкот Австро-Угорщини в Сербії.** В Білгородї почав ся загальний бойкот Австро-Угорщини. В реставрациях не обслугують нїкого, хто говорить нїмецком або угорскою мовою. Також не купує нїхто австрийских і нїмецких товарів. Сей бойкот має бути розширений на весь тридержавний союз. Провідники бойкотового руху віднесли ся до Софії з просьбою о переведене подібного бойкоту також в Болгариї.

— **Чехи в обороні своєї школи.** Оногдї рано запечатала маґістратска комісия у Відни будинок ческої школи ім. Коменского. Позабивано всї комнати з виїмком помешканя слуги і канцеляриї директора. В справі замкненя школи інтервенювали чеські посли у ґр. Штірґка. Кромі сего вислали віденьскі Чехи до льєрда майора Льондона, який небавком має бути гостем посадника Наймаєра, телеґраму, в якій заявляють, що др. Наймаєр дїлає некультурно, замикаючи Чехам школи.

— **Дрібні вісти.** З Одеси доносять, що там згорів будинок турецкого консуляту. Припускають, що огонь підложено. — З Ново-

---

День Всїх сьвятих приходить близше і близше а кладенє шин і земні роботи продовжають ся з незвичайною скоростию. Они викопують вже пнї з землї, розсаджують скали динамітом, що аж хата трішить, а кусники землї і тріски дерев долїтають аж до вікон. Юнну не може опустити своєї хати і вийти куди небудь, щоби не стрітити ся на кождім кроцї з людьми, котрі на его думку глумливо на него дивлять ся. Скоро его лиш здалека побачать, сьміють ся з него і глумлять ся, питають, чи уміє він свою корову добре доїти, чи потрафить заряджувати цїлим господарством з худобою і наймитами, і чи він сам один взяв на себе будоване стациї?

Він жиє як в облозї і вкінци не важить ся цїлком опустити хати з очий, бо боїть ся, що колиб его не було дома, они могли би прийти і всьо розібрати. З найбільшим поспіхом і то лише в сьвяточні днї, вибігає до села, аби купити муки. На послїдку піддає ся зовсїм свому огірченю і не виходить нїгде, хиба лиш що кормить свою худобу; впрочім лежить на лавцї і курить люльку, або слїдить рухи свого противника довкола.

Вечер перед Всїми сьвятами бачить, що Тафво іде через подвіря і зараз потім входить до его хати. Юнну сидить в кутї за столом і ріже тютюн; він удає, немов би Тафва не бачив. Тафво стає коло комина і гріє руки.

— Они просили мене сказати тобі, що мусиш забрати свої річи, бо завтра рано хотять розбирати твою хату... І ти найлїпше зробив би, як би послухав — каже дальше, коли Юнну не відповідає. — Ти все таки мусиш улягчи, коли доведеш до крайности. Юнну ріже ще завзятїйше тютюн, не відповідаючи і притискає так сильно ножем, що аж дошки тріщать.

— А може маєш охоту продати ту...? — сьміє ся Тафво і повертає трохи голову. — Я куплю, як продаш. Даю зараз сто марок. Згода?

— Нї.

— Лїпшої заплати не дістанеш від нїкого. Війт вже тут і він поклав ся, що зараз велить тебе вигнати, як не схочеш покинути добровільно хати. Они кажуть, що висадять тебе разом з хатою у воздух, як будеш опирати ся... Але може маєш охоту ще раз попасти в руки суду?

— Проч! — сичить Юнну і зриває ся з лавки.

— Ну, ну, я піду, але й тебе скоро викинуть!

Але побачивши, як тяжка лавка підниmає ся в пальцях Юнну в гору, немов би була порожна миска, вискакує чим скорше за двері і має ще час замкнути їх в тій хвили, коли лавка з страшенним гримотом ударяє в одвірок, а звідтам вилїтає до сїний і паде з лоскотом на старий зелїзний горнець.

— Ага, такий поганець мав би мою хату! Він, що всему винен. Він, що навів сюди всю ту голоту. Без него були би пани нїколи сюди не прийшли! І они хотять мою хату силою збурити? Хотять мене при помочи війта вигнати з мого власного мешканя? Ну, ну, нехай попробують прийти тут...

Але він не мав часу замкнути дверий, коли до хати увійшов війт і один інжинїр. Він не знимає шапки з голови, не злазить з лавки, на котру виліз і цїлком не відповідає на їх поздоровленє.

— Ага, то ви певно прийшли, щоби мене вигнати? — питає з глумливим сьміхом.

— Певне, ми будемо приневолені вигнати тебе, коли не хочеш добровільно уступити ся. Але чого тобі опирати ся, Юнну, тиж мусиш знати, що то нїчого не поможе коли зверхність приказує — говорить старий війт приязно.

— Яким правом приказує?

— Держава купила ґрунт — куди мусить переходити зелїзниця і того не можна вже змінити.

— Так держава купила? Але я не бачив контракту купна.

— Того й не треба. Тиж мешкаєш на чужім ґрунтї.

— Але моя хата і я маю право уживати той ґрунт десять лїт без чиншу.

— Звідки маєш то право? — питає інжинер.

— Я так умовив ся з моїм господарем.

— Маєш папери?

— Нї, паперів не маю, але така була умова.

— Ба чоловіче добрий, умова у нас нїчого не значить, коли ґрунт належить до твого господаря і він взяв вже гроші за него.

— Він взяв гроші? — Я за мою хату не дістав і зломаного крейцара.

— То нас нїчого не обходить, коли твій господар властитель сего ґрунту дістав вже гроші.

— Господар? Таж він не міг брати гроший за мій дім.

— А однаково взяв як я тобі кажу; впрочім то річ, що обходить лише вас двох. З вашими рахунками і претенсиями одного до другого не має держава нїчого до дїла.

Хвилю сидить Юнну мовчки, відтак встає і кричить:

— То правда, він такий самий злодій як і ви всї!

— Знаєш ти з ким говориш? — відозвав ся війт червоний від гнїву і стає перед Юнну'ом.

— З мантїями, з розбійниками, проч з мого дому проч!

— Юнну, остерігаю тебе послїдний раз.

— Остерігай, ти брехуне, ти собако! — Він вже не говорить а майже харчить.

— Той чоловік здурів. Що поможе з ним перечити ся і сварити ся — і обертаючись до робітників, що зібрали ся перед дверми, крикнув інжинер:

— Ану до роботи, розбирати хату! Ми не маємо часу до сварки.

— Ну видиш, що тут не поможе нїяке говоренє — пробує війт послїдний раз в добрий спосіб.

Однако не знаючи і не чуючи нїчого з виїмкою сего одного, що они дїйстно хотять его вигнати з его хати і забрати єму его право і власність, вибіг попри війта за інжинером на подвіре, де робітники розступають ся перед ним, а инші цікаві збігають ся з ріжних сторін.

(Дальше буде).

го Йорку доносять, що в Байонні зударив ся анґлійский пароплав „Дунгольм“ з иншим анґлійским. Залогу удало ся виратувати, шкоди великі. — На півострові Лепад, коло Раґузи зранив ся тяжко вистрілом з бравнінґа аташе німецкої маринарки ґр. Посадовский-Венер. Догадують ся, що він хотів сповнити самоубийство, хоч він сам заявляє, що зранив ся припадково. Стан єго здоровля є грізний, але не безнадійний.

— **Курси для неграмотних у Львові.** Як кождого року так і сего уладжує Тов. „Просьвіта“ курси для дорослих неграмотних в отсих льокалях: в народній школі ім. М. Шашкевича при ул. Скарбківскій ч. 26, в читальни „Просьвіти“ городецкого передмістя при пл. св. Юра ч. 5. і в читальни „Просьвіти“ личаківского передмістя при ул. св. Петра ч. 11. На курси будуть приняті як мужчини так і женщини. Вписувати ся можна кождої неділі, від дня 13 с. м. почавши, від год. 3 до 5 по полудни. Правильна наука пічне ся в неділю дня 3 падолиста о год. 3 по полудни. Повідомляючи о сім, звертає ся Головний Виділ Тов. „Просьвіта“ до української громади міста Львова, а вперший мірі до Всч. Духовеньства, а відтак до службодавців з просьбою, щоби зволили повідомити неграмотну домову службу о тих курсах і до користаня з безплатної на уки заохотити а в случаю потреби і приневолити.

— **Філія Краевого Товариства господарского „Сільский Господар“ в Сколім** уряджує при підмозі Головної Ради Товариства в днях 23., 24. і 25. жовтня 1912 р. Курс господарско-ветеринарийний в Сколім. Провідник курсу п. Володимир Чубатий, ветеринарийний лікар з Дрогобича, виголосить в сих днях отсї виклади, супроводжені демонстрациями на фантомах, таблицях і ветеринар. інструментах: 1) Плекане домашних зьвірят; 2) Хороби домашних зьвірят в наслідок злого плекания і їх лічене; 3) хороби заразливі з приміненем закона та з демонстрациями заразків; 4) Поміч тільній корові з демонстрациями на фантомах; 5) Поміч в наглих випадках з демонстрациями на живих зьвірятах; 6) Купно зьвірят домашних на торзі з демонстрациями на живих зьвірятах; 7) Про хороби зьвірят, при котрих можна купно уневажнити або жадати відшкодованя; 8) Про хиби молока; 9) Розпізнане віку у зьвірят. Курс обнимати буде рівнож реферати про управу пашних ростин, сіножатий та пасовиск, про асекурацию худоби, пчільництво, садівництво і деякі важнійші закони, що відносять ся до господарства рільничого. Повинно отже з кождого дооколичного села явити ся як найбільше участників. Участники з дальших сіл одержать даром нічліг. Виклади будуть відбувати ся у великій сали маґістрату. Участники курсу одержать сьвідоцтва відбутого курсу. Зголошуватись належить у п. посла радника Льва Левицкого в Сколім.

Телеґрами.

Відень 16 жовтня. Білградский кореспондент Neues Wien. Tagblatt--у доносить: Король Петро сербский стрітив ся вчера коло місцевости Пірот з королем Фердинандом болгарским. Стріча відбула ся в зелізничім ваґоні. Оба монархи розмовляли з собою цілу годину, відтак від'їхали окремими поїздами до своїх столиць.

Константинополь 16 жовтня. Півурядово доносять, що Серби переступили границю санджаку коло Плєвлє і Нового базару і що сербске населене підпирає їх. Турецкі войска успішно опирають ся.

Константинополь 16 жовтня. Відкликане турецких послів з Білграду і Софії послідувала в наслідок врученя тими державами ноти з жаданями реформ, а з Греції в наслідок того, що грецке правительство допустило послів з Крети до парляменту. Опіку над Турками проживаючими в балканьских державах обіймуть німецкі консулі.

Софія 16 жовтня. Нині дожидають висланя ультіматум трема балканьскими державами. Нота визначить реченець 24-годинний на відповідь, а коли би відповідь не надійшла, або надійшла відмовна, буде виповіджена війна.

Ціна збіжа у Львові.

дня 15-го жовтня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·60	до	11·—
Жито	8·80	„	9·20
Овес	9·30	„	9·75
Ячмінь пашний	8·50	„	9·—
Ячмінь броварний	9·50	„	10·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	—·—	„	—·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	8·50	„	9 —
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	75 —	„	90 —
Конюшина біла	96 —	„	120·
Конюшина шведска	90· —	„	110
Тимотка	27 —	„	32

— **Українська фабрика виробів масарских.** Краєвий Союз для збуту худоби подає до відомости: Маємо честь повідомити, що з днем 15 с. м. отвираємо у Львові першу в Галичині електричну фабрику першорядних гиґієнічних виробів масарских, які продавати муть в наших двох склепах в Ринку в домі Товариства „Просьвіта“ і при ул. Сикстуский в домі „Народної Гостинниці“. На отворене тих наших склепів звертаємо увагу на лише львівской української громади, але цілої української суспільности у Львові і в краю, а передовсім наших купців, торговель та крамниць, які від сего дня почавши, мають за обовязок масарскі вироби лише з нашої фабрики спроваджувати. Сповняючи бажане нашої суспільности, яка віддавна домагала ся у нас отвореня такої фабрики і склепів, не щадив Краєвий Союз для збуту худоби ні гроша ні накладу праці, щоби сю нову і першу в Галичині фабрику поставити на рівні з заграничними того рода фабриками а консументам дати як найліпші гиґієнічні вироби. Першорядні машини, найліпші сили робучі, безпроволочне полагоджуване всяких замовлень, чесність і солідність в інтересі дають запоруку, що ся нова інституция як найгарнійше розвивати ся ме, коли суспільність наша попре як слід товариство в єго змаганях численними замовленями і покупками. Фабрика містить ся при ул. Павлінів ч. 16, ч. тел. 1596 куди просимо замовленя гуртовні надсилати.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58·), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. .) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділі і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

Ц. К. зелізниць держав.

у Львові

улиця Ягайлоньска число 3

видае

Білети складані комбіновано - окружні до всіх і зі всіх значнійших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в однім напрямі на німецьких зелізницях, важні 45 днів.

Білети картонові, звичайні, до всіх стаций в краю і за границею.

Асиґнати
на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелізничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

Телеґрафічна адреса: Stadtbureau, Львів.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).